

UZASADNIENIE

W pozwie przeciwko K. M., skierowanym do elektronicznego postępowanie upominawczego, powód (...)Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą we W.domagał się zasądzenia od pozwanego na jego rzecz kwoty 3.849,54 zł – wraz z odsetkami ustawowymi w wysokości 13%, liczonymi od dnia 10 kwietnia 2014 r. do dnia zapłaty.

Dodatkowo powód domagał się zasądzenia od pozwanego na jego rzecz kosztów procesu, w tym i kosztów zastępstwa procesowego w wysokości 600,00 zł.

W uzasadnieniu pozwu pełnomocnik powodowego funduszu wskazał, iż pozwany K. M.oraz (...) (poprzednio (...) Bank S.A.) zawarli w dniu 21 marca 2011 r. umowę bankową o numerze (...), na podstawie której pozwany otrzymał określoną w umowie kwotą pieniężną i jednocześnie zobowiązał się do jej zwrotu na warunkach precyzyjnie określonych w tejże umowie.

W dalszej części uzasadnienia pozwu pełnomocnik powoda podniósł, że strona pozwana nie wywiązała się z przyjętego na siebie zobowiązania, wobec czego niespłacona kwota należności głównej stała się wymagalna wraz z kwotą odsetek za opóźnienie w spełnieniu świadczenia. W następstwie powyższego, wobec niedotrzymania przez stronę pozwaną warunków określonych w umowie, wierzyciel pierwotny wezwał stronę pozwaną do zapłaty kwoty pieniężnej. Jednocześnie w treści wezwania wierzyciel pierwotny poinformował stronę pozwaną, że w przypadku niewypełnienia obowiązków określonych w treści wezwania wierzytelność zostanie przelana na rzecz (...)Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą we W..

Pełnomocnik powodowego funduszu wskazał następnie, że strona pozwana pomimo upływu wyznaczonego terminu nie dokonała zapłaty, wobec czego w dniu 27 września 2013 r. (...) (poprzednio (...) Bank S.A.) zawarł z (...)Funduszem Inwestycyjnym Zamkniętym umowę przelewu wierzytelności, cedując na jego rzecz całość praw i obowiązków wynikających z umowy zawartej przez stronę pozwaną z wierzycielem pierwotnym.

Wobec powyższego zadłużenie strony pozwanej, stanowiące wartość przedmiotu sporu, wynosi obecnie 3 849,54 zł, w tym należność główna w wysokości 2.464,42 zł oraz skapitalizowane odsetki w wysokości 1.385,12 zł, na które składają się przejęte w drodze cesji wierzytelności odsetki wierzyciela pierwotnego, naliczane zgodnie z postanowieniami umowy odpowiednio od niezapłaconej kwoty należności głównej, wynikającej ze wskazanej wyżej umowy, oraz odsetki ustawowe naliczane przez stronę powodową.

Pełnomocnik (...)Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą we W.twierdził też, iż dowodem istnienia oraz obowiązku spełnienia świadczenia ciążącego na stronie pozwanej jest wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej nr (...)z dnia 10 kwietnia 2014 r., podpisany przez osobę upoważnioną do składania oświadczeń w zakresie praw i obowiązków majątkowych funduszu i opatrzony pieczęcią towarzystwa zarządzającego funduszem sekurytyzacyjnym. Osnowa wyciągu dokładnie precyzuje źródło i rodzaj przysługującej powodowi wierzytelności wraz z potwierdzeniem faktu dokonanej cesji.

Jak wskazał wreszcie pełnomocnik powodowego funduszu, powód wezwał stronę pozwaną do zapłaty, jednakże do chwili obecnej zadłużenie nie zostało uregulowane.

Ostatecznie pełnomocnik (...) Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą we W.skonstatował, że tym stanie rzeczy powództwo jest konieczne i w pełni uzasadnione, wobec czego strona powodowa wnosi jak w żądaniu pozwu.

Postanowieniem wydanym w dniu 6 maja 2014 r. referendarz sądowy orzekający w VI Wydziale Cywilnym Sądu Rejonowego L.w L.– w sprawie sygnaturze akt VI Nc-e (...)– stwierdził brak podstaw do wydania w niniejszej sprawie nakazu zapłaty i przekazał rozpoznanie sprawy do Sądu Rejonowego w S., procedując w tej mierze na podstawie art. 505³³ § 1 k.p.c.

Zarządzeniem Przewodniczącego I Wydziału Cywilnego Sądu Rejonowego w S., wydanym w dnia 15 maja 2014 r., niniejsza sprawa została skierowana do postępowania uproszczonego.

Do pisma opatrzonego datą 2 czerwca 2014 r., wniesionego już do Sądu Rejonowego w S., reprezentujący powoda profesjonalny pełnomocnik załączył pozew skierowany do postępowania upominawczego uproszczonego (sporządzony na urzędowym formularzu); na dowody istnienia oraz rozmiaru obciążającej pozwanego względem inicjatora procesu należności przedstawiciel (...) Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą we W. powołał: Wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej o numerze (...), wystawiony w dniu 10 kwietnia 2014 r. przez (...) Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą we W. (k. 12), Umowę sprzedaży wierzytelności, zawartą w dniu 27 września 2013 r. pomiędzy (...) Bank (...) S.A. z siedzibą we W. a (...) Funduszem Inwestycyjnym Zamkniętym z siedzibą we W. (k. 16-19 verte), a nadto pismo (...) S.A. z siedzibą we W. z dnia 21 marca 2013 r., skierowane do K. M. i zawierające wezwanie do zapłaty długu wynikającego z umowy o numerze (...) z dnia 21 marca 2011 r., zawartej z (...) Bank S.A. (obecnie (...) Bank (...) S.A.; k. 20).

Na rozprawie wyznaczonej na dzień 13 sierpnia 2014 r. od powoda nikt się nie stawił – powód został wówczas prawidłowo zawiadomiony o terminie rozprawy.

Od strony pozwanej nikt się wówczas nie stawił – pomimo należytego zawiadomienia tej strony o terminie rozprawy; pozwany K. M. nie złożył żadnych wyjaśnień, ani też nie żądał przeprowadzenia rozprawy w jego nieobecności.

Zaszyły zatem warunki do wydania przez Sąd wyroku zaocznego (por. art. 339 § 1 k.p.c.).

Sąd ustalił i zważył, co następuje:

Powód (...) Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą we W. zgłosił do niniejszego procesu żądanie zasądzenia na jego rzecz od pozwanego K. M. kwoty 3.849,54 zł – wraz z odsetkami ustawowymi w wysokości 13%, liczonymi od dnia 10 kwietnia 2014 r. do dnia zapłaty; w uzasadnieniu pisma procesowego inicjującego to postępowanie pełnomocnik powoda wskazał, iż dochodzona w tymże procesie od K. M. należność wynika z umowy bankowej o numerze (...), zawartej przez pozwanego z (...) Bank (...) S.A. z siedzibą we W. (poprzednio (...) Bank S.A. z siedzibą we W.) w dniu 21 marca 2011 r., na podstawie której pozwany otrzymał określoną w umowie kwotę pieniężną i jednocześnie zobowiązał się do jej zwrotu na warunkach precyzyjnie określonych w tejże umowie.

Umową przelewu wierzytelności, zawartej w dniu 27 września 2013 r. we W., (...) Bank (...) S.A. z siedzibą we W. (zbywca wierzytelności), przeniósł na rzecz (...) Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą we W. (nabywcy wierzytelności) wierzytelności pieniężne, szczegółowo określone w Załączniku nr 5 do tej umowy, sporządzonym w postaci pliku zapisanym na płycie CD oraz w postaci Wykazu Wierzytelności w formie papierowej, który stanowił integralną część owej umowy.

W ocenie Sądu wytoczone powództwo jako nieudowodnione podlegało oddaleniu.

Wedle regulacji z art. 509 § 1 k.c. Wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania.

Z kolei § 2 art. 509 k.c. stanowi, iż Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki.

Celem i skutkiem przelewu jest przejście wierzytelności na nabywcę i utrata jej przez cedenta – zbywcę. Przelew powoduje więc, że cedent przestaje być wierzycielem, a staje się nim cesjonariusz. Dotychczasowy wierzyciel zostaje wyłączony ze stosunku zobowiązaniowego, jaki go wiązał z dłużnikiem. Cesjonariusz nabywa wierzytelność w takim zakresie i stanie, w jakim znajdowała się ona w chwili dokonania przelewu. Zmienia się tylko osoba wierzyciela, czyli osoby uprawnionej do żądania spełnienia świadczenia.

W wyniku przelewu w rozumieniu art. 509 k.c. przechodzi na nabywcę ogół uprawnień przysługujących dotychczasowemu wierzycielowi, który zostaje wyłączony ze stosunku zobowiązaniowego, jaki wiązał go z dłużnikiem. Innymi słowy, stosunek zobowiązaniowy nie ulega zmianie, natomiast zmienia się osoba uczestnicząca w nim po stronie wierzyciela (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 września 2001 r., I CKN 379/00, LEX nr 52661).

W procesie o zapłatę należności, opartym na twierdzeniu o nabyciu wierzytelności wskutek przelewu, badanie sądu obejmuje zarówno istnienie, jak i treść stosunku zobowiązaniowego, jaki wiązał dotychczasowego wierzyciela z dłużnikiem [por. postanowienie Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 25 października 2012 r., V ACz 810/12, LEX nr 1223197; zob. też art. 509 § 1 k.c., zgodnie z którym przelew jest bezskuteczny, wówczas gdy strony (wierzyciel i dłużnik) w umowie wyłączyły jego możliwość].

Ciężar udowodnienia faktów istotnych z punktu widzenia wymagań regulacji z art. 509 k.c., w tym i dotyczących zarówno istnienia, jak i treści stosunku zobowiązaniowego, jaki wiązał dotychczasowego wierzyciela z dłużnikiem, spoczywał na osobie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (art. 6 k.c.).

Z procesowego punktu widzenia ciężar dowodu spoczywa na powodzie (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 października 1971 r., II PR 313/69, OSN 1970, nr 9, poz. 147; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 listopada 2010 r., II CSK 297/10, LEX nr 970074; por. jednak wyjątek wskazany w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 20 grudnia 2006 r., IV CSK 299/06, Lex nr 233051, a także wyjątek wskazany w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 14 lutego 2002 r., V CKN 745/00, LEX nr 53163 – które jednak, w opinii Sądu, w okolicznościach niniejszej sprawy nie znoszą konieczności zastosowania reguły wywiedzionej z przytoczonego wyżej art., 6 k.c.).

Reguły dowodzenia w procesie cywilnym zawiera art. 232 k.p.c.

Stanowi on w zdaniu pierwszym, iż strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Sąd może dopuścić dowód niewskazany przez stronę (art. 232 zdanie drugie k.p.c.).

Zdaniem Sądu (...) Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą we W. nie wykazał w niniejszym procesie wystąpienia faktów przemawiających za słusnością dochodzonych od pozwanego pretensji.

Powodowa spółka nie wykazała bowiem w niniejszym procesie, do jakich świadczeń i w jakim rozmiarze jest zobowiązany K. M. w ramach łączącego strony stosunku prawnego.

W ramach zwolnienia się z obowiązku udowodnienia istnienia i zakresu finansowej powinności świadczenia przez pozwanego pełnomocnik powoda ograniczył się do powołania – jak już wyżej Sąd wskazał – dowodów z dokumentów: z Wyciągu z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej o numerze (...), wystawionego w dniu 10 kwietnia 2014 r. przez (...) Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą we W., z Umowy sprzedaży wierzytelności, zawartej w dniu 27 września 2013 r. pomiędzy (...) Bank (...) S.A. z siedzibą we W. a (...) Funduszem Inwestycyjnym Zamkniętym z siedzibą we W., a nadto z pisma (...) S.A. z siedzibą we W. z dnia 21 marca 2013 r., skierowanego do K. M. i zawierającego wezwanie do zapłaty długu wynikającego z umowy o numerze (...) z dnia 21 marca 2011 r., zawartej z (...) Bank S.A. (obecnie (...) Bank (...) S.A.).

Dokonując oceny przedłożonych przez powoda dowodów stwierdzić należy, iż złożone przez tę stronę do akt sprawy dokumenty, w szczególności Wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej o numerze (...), wystawiony w dniu 10 kwietnia 2014 r. przez (...) Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą we W., nie mają charakteru dokumentu urzędowego, lecz wyłącznie dokumentu prywatnego [i to niezależnie od istniejących wątpliwości, czy przedmiotowy dokument pomimo jego określenia jako wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu, może być za wyciąg taki, w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych (tekst jednolity: Dz.U. z 2014 r., poz. 157), uznany; por.: uzasadnienie postanowienia Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 15 lutego 2013 r., I ACz 284/13, LEX nr 1272048 i uzasadnienie wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 16 stycznia 2009 r., V ACa 549/08, LEX nr 508535].

I tak wedle regulacji z ust. 2 art. 194 ustawy z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych, dodanego przez art. 2 ustawy z dnia 19 kwietnia 2013 r. o zmianie ustawy - Prawo bankowe oraz ustawy o funduszach inwestycyjnych (Dz.U. z 2013 r., poz. 777), zmieniającej ustawę z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych z dniem 20 lipca 2013 r. [w wykonaniu obowiązku dostosowania systemu prawa do wyroków Trybunału Konstytucyjnego: z dnia 15 marca 2011 r. (P 7/09, OTK-A 2011/2/12, Dz.U. Nr 72, poz. 388) oraz z dnia 11 lipca 2011 r. (P 1/10, OTK-A 2011/6/53, Dz.U. Nr 152, poz. 900)], moc prawna dokumentów urzędowych, o której mowa w ust. 1 – a więc moc prawna ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego, wyciągów z tych ksiąg podpisanych przez osoby upoważnione do składania oświadczeń w zakresie praw i obowiązków majątkowych funduszu i opatrzonych pieczęcią towarzystwa zarządzającego funduszem sekurytyzacyjnym oraz wszelkich wystawionych w ten sposób oświadczeń zawierających zobowiązania, zwolnienie z zobowiązań, zrzeczenie się praw lub pokwitowanie odbioru należności – nie obowiązuje w odniesieniu do dokumentów wymienionych w tym przepisie w postępowaniu cywilnym.

Art. 194 ust. 2 ustawy z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych przesądził zatem, że moc prawna dokumentów urzędowych w postaci ksiąg rachunkowych, wyciągów z tych ksiąg oraz oświadczeń, o których mowa w ust. 1 art. 194, nie obowiązuje w postępowaniu cywilnym prowadzonym wobec konsumenta. Dokumenty wskazane w ust. 1 art. 194 tej ustawy nie będą więc korzystały z przywilejów wynikających z domniemania prawdziwości i domniemania autentyczności właściwych dokumentom urzędowym przewidzianych w szczególności w art. 252 k.p.c. (przeniesienie ciężaru dowodu na zaprzeczającego prawdziwości dokumentu), art. 333 § 2 k.p.c. (rygor natychmiastowej wykonalności) oraz art. 485 § 1 k.p.c. (podstawa wydania nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym).

W świetle wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 15 marca 2011 r. (P 7/09) i przepisu z art. 194 ust. 2 ustawy z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych owe dokumenty mogą być bowiem postrzegane jedynie jako dokumenty prywatne (art. 245 k.c.), a więc jedynie jako dowody tego, że osoba, która je podpisała, wyraziła zawarty w nich pogląd. Ponieważ dokument prywatny nie korzysta z domniemania zgodności z prawdą zawartych w nim twierdzeń, przeto w świetle wymagań art. 6 k.c. w zw. z art. 509 k.c. i w związku z treścią § 1 art. 509 k.c. powództwo musiało zostać ocenione przez Sąd jako nieudowodnione (zob. nadto: wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 9 maja 2013 r., I ACa 70/13, LEX nr 1314795).

Po dokonaniu przez Sejm ustawą z dnia 1 marca 1996 r. o zmianie Kodeksu postępowania cywilnego, rozporządzeń Prezydenta Rzeczypospolitej - Prawo upadłościowe i Prawo o postępowaniu układowym, Kodeksu postępowania administracyjnego, ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych oraz niektórych ustaw (Dz.U. Nr 43, poz. 189) nowelizacji art. 3 k.p.c. na sądzie nie spoczywa już obowiązek prowadzenia z urzędu postępowania dowodowego [zob. również: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 października 1996 r. (III CKN 6/96, OSNC 1997, nr 3, poz. 29) – wedle którego obowiązek wskazania dowodów, potrzebnych dla rozstrzygnięcia sprawy, obciąża strony; sąd został wyposażony w uprawnienie (a nie obowiązek) dopuszczenia dalszych jeszcze, niewskazanych przez żadną ze stron, dowodów, kierując się przy tym własną oceną, czy zebrany w sprawie materiał jest – czy też nie jest – dostateczny do jej rozstrzygnięcia (art. 316 § 1 in principio k.p.c.); uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 9 września 1998 r., II UKN 128/98, OSNP 1999, nr 17, poz. 556; uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 7 października 1998 r., II UKN 244/98, OSNP 1999, nr 20, poz. 662; wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 27 maja 2008 r., V ACa 175/08, LEX nr 465069].

Tak więc nowelizacja ta wzmocniła zasadę, iż obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (art. 6 k.c.).

W aktualnym stanie prawnym działanie sądu z urzędu i przeprowadzenie dowodu niewskazanego przez stronę jest zatem – po uchyleniu art. 3 § 2 k.p.c. – dopuszczalne tylko w wyjątkowych sytuacjach procesowych oraz musi wypływać z opartego na zobiektywizowanej ocenie przekonania o konieczności jego przeprowadzenia – działanie sądu z urzędu może bowiem prowadzić do naruszenia prawa do bezstronnego sądu i odpowiadającego mu obowiązku przestrzegania

zasady równego traktowania stron (art. 32 ust. 1 i art. 45 ust. 1 Konstytucji RP; zob.: uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 12 grudnia 2000 r., V CKN 175/00, OSP 2001, nr 7-8, poz. 116).

Dopuszczenie dowodu z urzędu nie powinno wchodzić zupełnie w grę w sytuacji, gdy strony są reprezentowane przez fachowych pełnomocników (adwokatów lub radców prawnych). Wtedy bowiem kontradiktoryjność, uwolniona od obciążeń nieudolności stron, najlepiej może służyć poznaniu prawdy materialnej (tak A. J. w artykule: „Kontradiktoryjność a poznanie prawdy w procesie cywilnym w świetle zmian kodeksu postępowania cywilnego”, Przegląd Sądowy 1998/10/63; zob. ponadto wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 listopada 2010 r., II CSK 297/10, LEX nr 970074).

W ocenie Sądu powód, reprezentowany w niniejszym procesie przez wykwalifikowanego pełnomocnika, wymaganiom stawianym przez przepisy zamieszczone w przytoczonych wyżej artykułach procedury cywilnej i kodeksu cywilnego nie sprostał.

Dochodząc od swego przeciwnika procesowego należności pieniężnej powód winien, w opinii Sądu – dla wykazania wysokości żądania – przedłożyć przede wszystkim umowę pożyczki o numerze (...), zawartą przez (...) Bank S.A. z siedzibą we W. z K. M. w dniu 21 marca 2011 r., wykazać, że (...) Bank (...) S.A. z siedzibą we W. jest następcą prawnym pod tytułem ogólnym lub szczególnym (...) Banku S.A. z siedzibą we W., w końcu zaś przedłożyć dowód potwierdzający, że zobowiązanie dłużnika K. M., wynikające z owej umowy, było przedmiotem cesji (umowy sprzedaży wierzytelności, zawartej w dniu 27 września 2013 r. pomiędzy (...) Bank (...) S.A. z siedzibą we W. a (...) Funduszem Inwestycyjnym Zamkniętym z siedzibą we W.) – czego jednak nie uczynił.

W przypadku istnienia przesłanek wydania wyroku zaocznego sąd wydaje go z urzędu (art. 339 § 1 k.p.c.).

Rozstrzygnięcie sprawy wyrokiem zaocznym ma dla pozwanego niekorzystne implikacje. Przede wszystkim w tym przypadku, przy spełnieniu pewnych przesłanek, sąd może przyjąć za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych (art. 339 § 2 k.p.c.).

Przyjęcie przez sąd przy wydaniu wyroku zaocznego za prawdziwe twierdzeń powoda o okolicznościach faktycznych jest dopuszczalne, jeżeli twierdzenia te zostały przytoczone w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa. Sąd nie może przyjąć za prawdziwe twierdzeń powoda przedstawionych dopiero na rozprawie albo w pismach, które nie zostały doręczone pozwanemu.

W art. 339 § 2 k.p.c. nie chodzi jednak o prawne domniemanie prawdziwości twierdzeń powoda, gdyż domniemania prawne wiążą sąd (art. 234 k.p.c.), natomiast w omawianym przypadku wiązanie nie zachodzi, skoro sąd ocenia, czy okoliczności nie budzą uzasadnionych wątpliwości albo nie zostały przytoczone w celu obejścia prawa. Chodzi tu raczej o fikcję (zob. orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 5 lipca 1958 r., 3 CR 448/58, RPEiS 1959, z. 3, s. 346) albo domniemanie przyznania okoliczności faktycznych przez pozwanego.

Utrwalony w judykaturze i niekwestionowany w nauce jest pogląd, że przyjęcie za prawdziwe twierdzeń powoda dotyczy wyłącznie okoliczności faktycznych i nie zwalnia sądu orzekającego od obowiązku rozważenia, czy oświadczenia te uzasadniają należycie i w całości żądania pozwu i czy uwzględnienie tych żądań nie narusza obowiązujących przepisów. Sąd nie jest zatem zwolniony z obowiązku dokonania prawidłowej oceny materialnoprawnej zasadności żądania pozwu opartego na tych twierdzeniach (orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 29 maja 1958 r., 1 CR 969/57, OSNC 1960, nr 1, poz. 14; wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 15 września 1967 r., III CRN 175/67, OSNC 1968, nr 8-9, poz. 142; z dnia 15 marca 1996 r., I CRN 26/96, OSNC 1996, nr 7-8, poz. 108; z dnia 6 czerwca 1997 r., I CKU 87/97, Prok. i Pr. - wkładka 1997, nr 10, s. 44; z dnia 31 marca 1999 r., I CKU 176/97, Prok. i Pr. 1999, nr 9, s. 30). Jeżeli zatem w świetle przytoczonych przez powoda okoliczności brak podstaw do uwzględnienia żądania pozwu, sąd wyrokiem zaocznym oddala powództwo (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 czerwca 1972 r., III CRN 30/72, Biul. SN 1972, nr 10, poz. 178, LEX nr 7094).

Zaprezentowane wyżej przez Sąd ustalenia i oceny skutkować musiały oddaleniem powództwa, co też i Sąd na podstawie przywołanego już wyżej przepisu z art. 6 k.c. uczynił. _